

אבינועם דוד כהן

תשנ"ה-תשע"ח

אלבום זה הוא חלק מתכנית ההנצחה הארצית, מיזם חברתי וערכי, אשר במסגרתו בני נוער פוגשים משפחה שכולה, לומדים ושומעים על יקיר ליבן ומכינים אלבום הנצחה.

התלמידים המשתתפים בתכנית זו, מבצעים את פעילותם במסגרת תוכנית מעורבות חברתית. התלמידים מלווים בכל שלבי הפעילות על-ידי פרחי הוראה מהמכללות האקדמיות לחינוך.

תכנית זו נעשית בשיתוף הגופים הבאים:
אגף בכיר הכשרה והתמחות עובדי הוראה, משרד החינוך
ארגון יד לבנים
הגימנסיה העברית ירושלים
ומכללה ירושלים לבנות

**כתיבה ועריכה התלמידות: כרמל בן חמו ונועה עטייה מהגימנסיה העברית ירושלים
לווי הנחייה פרח ההוראה: רחלי אבודרהם, מכללה ירושלים לבנות.**

אבינועם דוד כהן
1995-2017

ספר זה מוקדש לעילוי נשמת אבינועם דוד
כהן שנהרג במהלך פעילות מבצעית ברמת
הגולן

אבינועם דוד נולד ביום י"ח בסיוון תשנ"ה
ה (16.6.1995) בירושלים לגילה ושמעון
כהן.

הילד השישי במשפחה, אח לשגיא,
רעות, איתמר, נריה, תהילה ורינת.

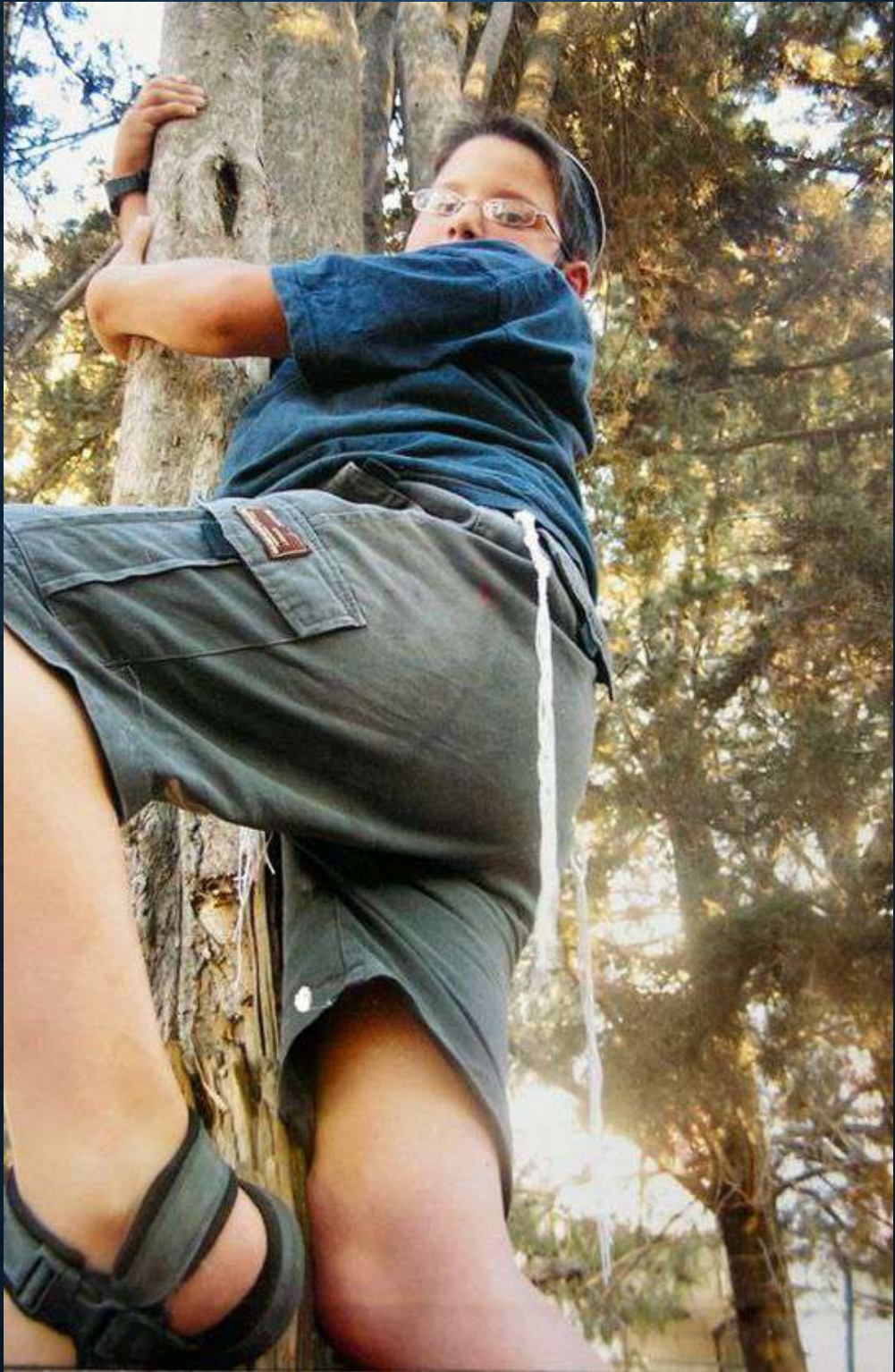

ילדות

נעורים

אבינועם דוד גדל והתחנך בירושלים,
בבית הספר היסודי ובישיבה התיכונית
"נועם". אבינועם ניחן במידות נעלות,
אהבת התורה והארץ, דבקות במטרה
ויראת שמים טהורה.

אבינועם דוד שאף לעזור
לאחרים בכל הזדמנות, בצנעה
ובמסירות. בזמנו הפנוי, התנדב
בשלווה ובאילן - ארגונים
העוזרים לילדים בעלי מוגבלויות
שונות.

"מכאן שינו מעשים ויש מעשים.
 יש מעשים גדולים, שנושאים אותם אנשים גדולים בשעות גדולות,
 והכל ידעים עליהם.
 ויש מעשים שנראים קטנים, ועושים אותם בשעות קטנות של ימים פשוטים
 אבל באמת הם המעשים הגדולים והם מעידים מה חיה האדם לעולם הבא
 (תנ"ך כוונתו, ח"י סגול)

אבינועם יקר,
 תודה על ההשקעה המאורפת! מאחלות לך שרק תמשיכי לדבר של נתנה
 בטחה וזאהדה!
 אהבות

משי. שירת ונשי
 עוקדיה, תשע"ג

מזכרת שאבינועם קיבל מההתנדבות שלו בעמותת שלווה

אבינועם אהב לעזור לזולת גם בעוד דרכים.

המשפחה מספרת שבאחד מימי השבעה באה ילדה ביחד עם אמה, וכאשר היא הסתכלה בתמונה של אבינועם היא הבינה שזה באמת הוא.

היא מספרת שבאחד מהימים שהיא הייתה בדרכה לבית הספר אבינועם היה גם על האוטובוס.

היא אומרת שנהג האוטובוס לא עצר לה היכן שהיא הייתה צריכה לרדת, אז אבינועם עזר לה ואמר לנהג שיעצור לה כדי שתוכל לרדת.

היא מספרת שמאז, בכל פעם שאבינועם היה על האוטובוס היא הרגישה רגועה.

אהבת הארץ

טיול היה בין אהבותיו של אבינועם
דוד. הוא אהב מאוד לטייל בשבילי
הארץ, לצלם ולתעד, ואף סיים את
שביל ישראל במסגרת בית-הספר.

תמונה שצילם אבינועם דוד

תמונות
שאבינועם
דוד צילם
במצלמה
שלו,
כחובבן.

כאשר טייל אבינועם עם בית ספרו
בשביל ישראל, חילק לכל חבריו
מזכרות.

מזכרת שאבינועם חילק באחד הטיולים בשביל ישראל

לאחר שאבינועם סיים את לימודיו
בישיבה התיכונית הוא הלך ללמוד
בישיבת "אשתמוע" שם למד תורה,
גדל בעבודת המידות והצליח לכבוש
את יעדיו.

לאחר שאבינועם למד בישיבת "אשתמוע" הוא הלך להגשים את חלומו, ללמוד בישיבת "אלון מורה" ושם הוא המשיך לגדול בתורה ובמידות.

הרב אליקים לבנון ראש ישיבת אלון מורה סיפר שאבינועם היה מתוק, עקשן ואידיאליסט שהגשים את רצונו והלך בדרך התורה והספר לצד החיל.

אבינועם דוד הרבה לכתוב, רק לאחר
פטירתו גילו בני משפחתו את כל הפנקסים
והיומנים שבהם הוא כתב.

אחד מהדברים שהוא כתב היה פנקס
תודות, בו הוא היה כותב את כל הדברים
שהוא מודה עליהם בחייו.

אבינועם כתב הרבה גם על עבודת המידות,
על החיים, הקשיים, חשיבות ארץ ישראל,
הדברים שבהם הוא היה טוב והדברים
שבהם הוא היה פחות טוב.

פנקס
התודות
של
אבינועם
דוד

אני קיבלתי החלטה שאני לא רוצה לדעת"
הכל, אני ממש רוצה להיות אדם שיש לו
אהבה אמיתית לכל אחד, פשוטה, שלימה,
תמימה, להאמין לאנשים לאהוב אותם
ה' תעזור לי להצליח בזה לראות בהם תמיד
את הטוב, את התום שקיים בהם כל רגע ורגע
ולתעסק עם זה כל הזמן
זה מביא לי חיים בריאים יותר שלוים יותר,
זה ממלא אותי הערכה עצמית נכונה כלפי,
".ומשרה בי המון ביטחון פנימי
(אבינועם דוד כהן)

ביום הולדתו ה-19 אבינועם כתב:
ה' יתברך, תודה רבה שהגעת לי לגיל 19 ואני"
חי בריא ושלם. החיים שלי טובים, לא חסר לי
דבר. בלעדיך לא הייתי מגיע לאיפה שאני, הכל
בזכותך. תודה גם שיש לי הורים מקסימים
שהשקיעו בי וגידלו אותי בצורה טובה, בתור
יהודי דתי שגר בעיר הקודש ירושלים. ריבונו
של עולם, עזור לי להפוך כל חולשה לעוצמה
גדולה ושאני אזכה לסדר את כל כוחותיי. תודה
שאני קיים. תודה שאתה מאמין בי ונותן לי עוד
".חיים לחיות בכל שנה ויום ויום. תודה

בפרשתנו אנו רואים על מריבת הפלישתים עם יצחק על בארות המים. יצחק ועבדיו חופרים באר שהייתה של אברהם אבינו. יצחק לא רוצה לריב עם הפלישתים ויצחק עובר לבאר אחרת, וכאן אלא "שה' מהפך מחשבותיו ומה שנראה שמרעין לנו כמה פעמים במה שמרגישים אותו באיזה מקום הוא בא לטובה אחר זמן...". (הנצי"ב, העמק דבר)

ותכהין עיניו" – עיוורון זה לא דבר כיף, לא דבר" נחמד כ"כ ולמה זה קרה? "לפי שהיה צפוי לפני ה' שיצחק אמור לברך לעשיו. אמר ה', יכהו עיניו ויבוא יעקב ויטול את הברכה ולא ידע יצחק למי הוא נותן" (מובא בקצרה ברש"י)

אם יצחק לא היה מתעוור מה היה לנו? מה אנו היינו מקבלים? וזה שכהו עיניו של יצחק זה היה רק לטובה

(דבריו של אבינועם דוד על פרשת תולדות)

תקופת הצבא

סיפור הנפילה

אבינועם התגייס לתותחנים ולא לחי"ר כמו שהוא רצה בהחלה. הוא הבין את החשיבות של חייל כמוהו בתותחנים ונתן את כולו בכל שלב באימונים ובשטח.

אבינועם יצא בהמלצת מפקדיו לקורס אך לא סיים אותו. לאחר הקורס, הוא חזר לצבא לארבעה חודשים בשביל לממש את היכולות שלו ואת הדברים שלמד כמפקד.

החיילים שלו היו צריכים לצאת לתרגיל ניווט בתוך תותח מתנייע והוא היה פטור מהתרגיל כי נפצע באצבע כמה ימים לפני כן וקיבל מהרופא גימלים. למרות הפציעה והפטור היה חשוב לאבינועם לשמש דוגמה, ולצאת עם החיילים שלו לשטח לבצע את התרגיל.

אבינועם היה המפקד, והקצין מעליו שפיקח על התרגיל היה אותו קצין שהיה איתו בקורס קצינים-אבשלום ערמוני. אבשלום עבר את קורס הקצינים בהצלחה ואילו אבינועם נשאר מפקד. למרות זאת הם היו חברים ושותפים, המשפחה מספרת שכשהיה צריך לסחוב את האלונקה לפי תורנויות שניהם לא הסכימו להחליף וסחבו את האלונקה ביחד כל המסלול.

מהלך התרגיל

בתרגיל של התותח המתנייע רוב המסלול עבר בסדר. לקראת הסוף כנראה שעשו טעות ונתקלו במשהו-דבר שגרם לרכב להתהפך. אבשלום ואבינועם שישבו בצריח נהרגו. הנהג נפצע קשה ושאר החיילים שהיו בתוך הרכב נפצעו בינוני וקל.

שני החיילים המסורים, שעבדו קשה ביחד, ולא ויתרו-נהרגו ביחד.

אבינועם ואבשלום נולדו בהפרש של יום ונקברו בהפרש של יום.

תמונות
מאירוע
ההתהפכות:

אחרי המקרה היו חקירות של
מצ"ח וההורים של אבינועם
וידאו שבצה"ל מסיקים את
המסקנות מהאירוע, ושמה
שקרה לבן שלהם לא יקרה
לאחרים.

הרב אליקים לבנון, הרב של
אבינועם, קבע שלמרות
שאבינועם נפל בתרגיל הוא
נהרג על קידוש השם כי
מהתרגיל למדו איך להתנהל
במלחמה.

ההורים מספרים שהם לא
מאשימים אף אחד ולא כועסים
ושהאמונה זו הדרך שלהם
להתמודד עם זה, וזה רצון
השם. שמעון הסביר את זה
בדרך של משל-"אם היו שואלים
אתכם אם אתם רוצים לקבל
מתנה נדירה ומיוחדת ל22 שנה
ואז להחזיר אותה או לא לקבל
אותה, מה הייתם עושים?
כנראה שהייתם מקבלים את
המתנה.. גם אנחנו קיבלנו
אותה ונאלצנו להחזיר אותה
אחרי הזמן המיועד.

ההודעה
להורים

לאבינועם יש 6 אחים, חמישה
מהם גדולים ממנו ואחת תחתיו.
ההודעה להורים- התאונה קרתה
בשתיים בלילה ובחמש בבוקר
דפקו בדלת הבית של ההורים.
גילה מספרת שאלה היו דפיקות
שאי אפשר לשכוח. היא אומרת
שהיא חשבה שזה שכן שבא
להחזיר מפתח כלשהו וכשהיא
הסתכלה בעינית וראתה חיילים
היא ישר הבינה שמשהו רע מאוד
קרה. החיילים נכנסו ביחד עם מד"
א וסיפרו את הבשורה על התאונה.
אבא של אבינועם, שמעון, מספר
שהוא לא הצליח לעכל ישר
שסיפרו לו כי זה לא נראה לו הגיוני
שהוא דיבר עם הבן שלו לפני כמה
שעות ועכשיו הוא איננו.

ההודעה לאחים

לאבינועם יש עוד שישה אחים
חוץ ממנו, שהיה צריך להודיע
להם וצריך להספיק לעשות את
זה לפני שזה יתפרסם בתקשורת
ובוואטספ. גילה מספרת שכשהם
פתחו לאחר מכן את הפלאפון
של אבינועם הם ראו הודעות
שאנשים ששלחו לו הודעות שהם
שמעו שקרה משהו ואם הוא
בסדר.

שלושת האחים הנשואים היו
ביחד בקטיף לולבים (תקופה של
חג הסוכות) והיה איתם מישהו
מהמשפחה שדיבר איתם והסביר
להם מה קרה.

הבן השני ראה
אותם מדברים
מרחוק והוא מספר
שהוא לא הבין למה
הם מתחבקים כל
כך הרבה ואז
כשהוא התקרב
הוא ראה שהם
בוכים וסיפרו לו מה
קרה.
לרעות שגרה בכפר
אלדד שלחו קצינים
וצוות של מד"א
לספר לה וכשדפקו
לה בדלת הילד
שלה פתח לקצינים.
אחר כך סיפרו לה

אחות אחרת של אבינועם גרה בהר ברכה וכשדיברו עם מד"א של הר ברכה, שילכו להודיע לה אמרו להם שלקחו אותה לפני שלוש שעות לחדר לידה. הקצינים יצרו קשר עם קצינה שהיתה בהדסה וקראו לבעלה מחוץ לחדר לידה לספר לו. ביקשו ממנו לקחת לה את הטלפון עד אחרי הלידה כדי שהיא לא תראה את ההודעות על המוות שלו. אחרי הלידה היא הבינה שקרה משהו כי כולם התלחששו ודיברו אבל היא לא הבינה מה קרה כי התינוק היה איתה והוא היה בסדר. שעתיים אחרי הלידה באו העובדת הסוציאלית והרב של בית החולים לספר לה. היא הספיקה לבוא להלוויה, הביאו אותה על כיסא גלגלים של מד"א.

לאחות הקטנה רינת היה מורכב להודיע כי היא היתה בסיוור
סליחות מטעם בית ספר בכותל (בכיתה י"ב)

התקשרו למנהל שלה וביקשו ממנו לקחת אותה במונית
הביתה ושלא יגידו לה כלום בדרך אלא רק שהיא תגיע
הביתה. היא לא ידעה מה קרה, וכשהיא הגיעה הביתה היא
ראתה שההורים שלה בסדר והיא ראתה את הקצינים ואז
סיפרו לה. משפחה וחברים באו לבקר בבית שלהם בהמשך
היום כשהידיעה הפרסמה.

הלוויה

לפני הלוויה הקצינים אמרו
להורים שהטקס הוא קצר
וקבוע ואין זמן לפרידות
ולכן אם הם רוצים להיפרד
הם צריכים לנסוע לצריפין
ששם הוא נמצא ומשם
ליסוע להלוויה.

הוא היה במצב שהפנים
שלו לא נפגעו ולכן שמעון
ואחים של אבינועם ראו
אותו. אמא שלו לא יכלה
לראות אותו לא מכוסה.

אבא שלו מספר שהוא
רצה לראות אותו כדי
לוודא שזה באמת הוא.
כשהוא ראה אותו הוא
הבין שזה הבן שלו והוא
מספר שהיה לו חיוך קטן
בזווית של הפה.

אחרי שהמשפחה נפרדה מאבינועם בצריפין הם נסעו להר הרצל. גם את אבינועם הסיעו לשם בשיירה של משטרות ואמבולנסים על מנת להגיע להר הרצל לערוך את הלוויה.

בלוויה היו המוני אנשים וגם משפחה וחברים שגרו רחוק נכחו בלוויה.

ההורים שלו מספרים שכל מי שהכיר אותו אהב אותו. לאבינועם היתה חברה שההורים שלו עוד לא פגשו והוא רצה להביא אותה לפגוש את המשפחה בברית של הבן שאחותו ילדה.

הפעם הראשונה שההורים שלו פגשו אותה ואת ההורים שלה היתה בהלוויה.

בלוויה שהיתה לוויה
צבאית האחים של
אבינועם ואחותו אמרו
הספדים, וגם החברים
ומהצבא הספידו.

כשהסתיים הטקס נשאר
החברים של אבינועם
במשך כמה שעות ושרו
שירי נשמה מסביב לקבר
שלו.

בסוף הלוויה הקצינים
שהיו שם, שמו את דרגות
הקצונה שלהם על הקבר
שלו והתעקשו שמגיע לו
להיות קצין ולאחר מותו
נתנו לו את הדרגה של
קצין-הדרגה שלא קיבל
בגלל שהודח מהקורס.

ההורים של אבינועם
בישיבת תפוח
שהוקמה לע"נ בנם

הנצחה וזיכרון

גילה מספרת שאחרי שאבינועם
נהרג הם מאוד התעסקו בהנצחה
והחליטו שהם רוצים להמשיך את
המורשת שלו עד כמה שאפשר.

בשבעה הגיע הרב אליקים לבנון
שהוא הרב של ישיבת אלון מורה
וסיפר להורים של אבינועם שהם
רוצים לפתוח ישיבה חדשה על
שם אבינועם בישוב תפוח. שנה
לאחר מכן הוקמה הישיבה
שנקראת ישיבת אבינועם תפוח.

הישיבה הוקמה תוך שנה בלבד
והספיקו לבנות שם ישיבה
גבוהה, בית מדרש ומגורים.
הספיקו לעשות תשתיות וחשמל
בזמן קצר מאוד וגם הרישום היה
גדול והרבה רצו ללמוד שם.

בישיבה מתוכנן להכניס ספר תורה
שנקנה על ידי תורם מחו"ל, לזכרו.

פנקס תודה

"אוב תהובות יי' "

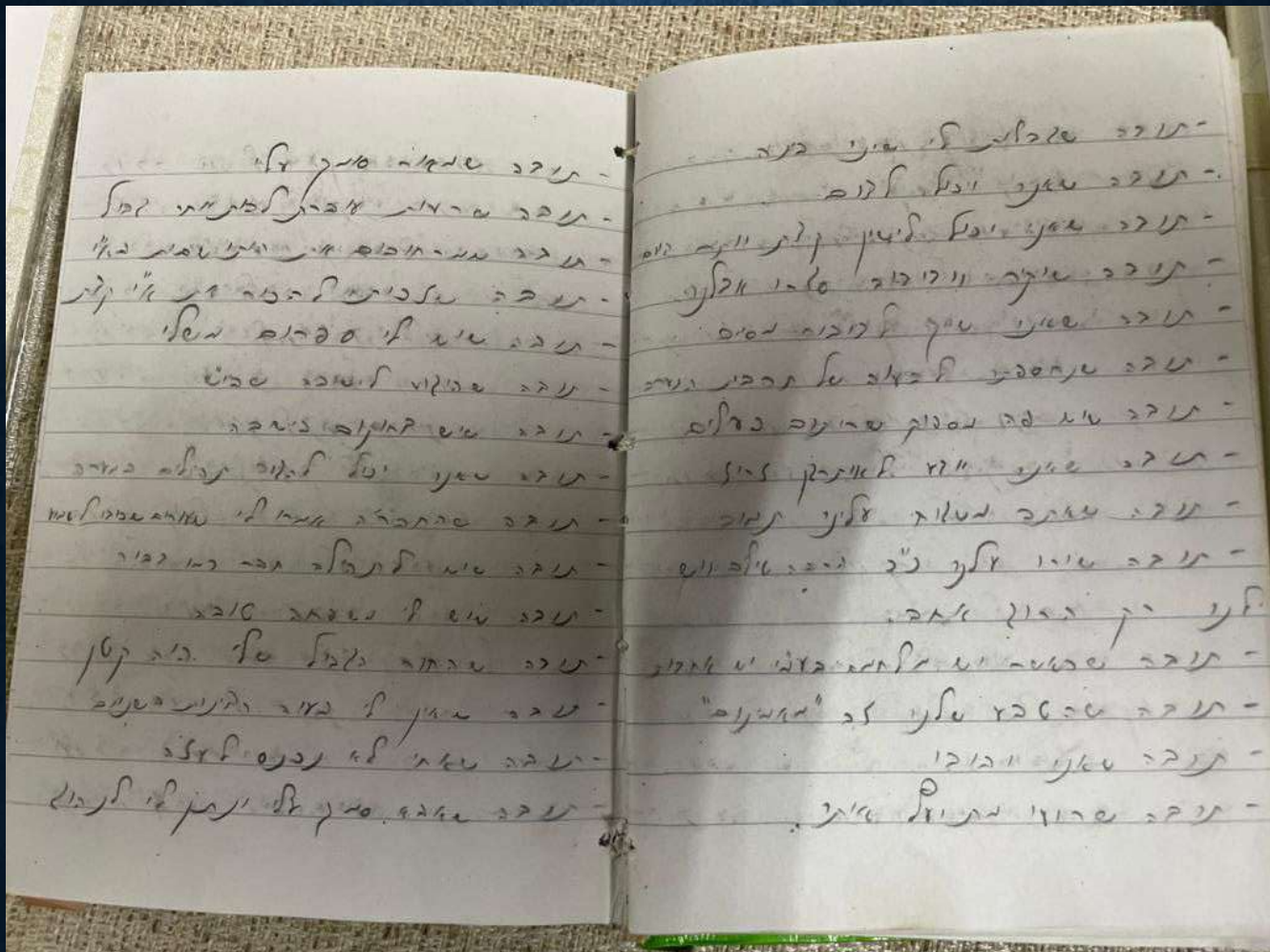
ולא צמר ים שחק עליין..."

לעלוי נשמת אבינועם דוד כהן ז"ל

תודה שאת קיים
תודה על אלה רפוא
תודה שיש לי בוגר ותורה מאבא שלי
תודה על יאורה לי כל הכבוד על נק
תודה שאני לומד במלכה אשתאוי
תודה שאתה לי מאבאית אודא
תודה שאתה אלקי ימי בועה תקבול
תודה ואלה לטובה
תודה שאתה בייני לאלהם אלקי יידי אמת
תודה שאני יוכל ליל
תודה שהי' לי חבני נפלא: היום
תודה שאני מבין את גבורת היצירה אלוהי
תודה שהתחבתי בלואיש הנחלק
תודה שאתה קד יפה למעבדות
תודה שיש לי מאבאית

בנוסף, לאבינועם היה פנקס שבו הוא כתב את הדברים שהוא מודה עליהם, נקודות לשיפור ואת מה שהרגיש.

מתוך הפנקס: "תודה שיש לי בגרות ותודה שאבא מתקשר אליי להגיד לי כל הכבוד על זה" "תודה שאני קיים" "תודה שאני יכול לרוץ"

את הפנקס המשפחה הדפיסה וחילקה כ-30000
עותקים בעברית ו-2000 באנגלית.
בפנקס יש מקום לכל אחד להוסיף את התודות
האישיות שלו.

ציטוטים מהפנקס

יש פה בבית המדרש תשובות לכל השאלות. תודה שהבחירה שלי בין טוב לטוב, ובגדול אני רוצה טוב.

לנו, לעם ישראל, יש חשיבות לזכור שהגענו מן המדבר. מדבר ללא מוצא, מלא קושי ונראה כאילו אין מה לעשות. אך עם ישראל עבר קשיים עצומים ולא נשבר ולא התייאש. צריך להוציא את המילה יאוש מהלקסיקון שלנו, אין יאוש. יש לנו אמונה והיא מביאה לנו ביטחון. יש לנו אמונה והיא תנצח.

נפשי ונשמת י רוצה טוב. זה אני. אני בעל שוב פנימי שלעולם לא יכול להתקלקל (נשמה).

לימוד תורה זה בבחינת "פתחו לי" זה כמו שלג, צריך להתחיל לגלגל ופתאום לאט לאט אנו צוברים גלגל ענק של טוב, כך גם המעשים צריך להתחיל לעשות, שעושים רואים כמה יש עוד עבודה, והזמן קצר...

תמיד אחרי עליה, בטוח יהיה נוף יפה. שמחה נוצרת כשיש קושי ומתגברים עליו. בזכות הקשיים שיעברו עלי שאני יתגבר עליהם, יהיה שמחה עצומה. כל קושי בונה משהו וצריך לקחת אותו כמנוף להעצמה.

פינת הנצחה של
אבינועם בבית :

אחיו של אבינועם עשה פינה חמה לחיילים באלון מורה
לזכרו, שיוכלו לבוא לשתות קפה ולנוח.

אלבום שהחברים

עשונו

כשקר במוץ, יש שתי דרכים
להתמודד עם הקור:
האחת היא ללבוש בגד חם
ולתחמם, בדרך זו - לי חם ונעים
אך לסביבה עדיין קר.
השניה להפעיל תנור ובכך אחמם
את הסביבה כולה.
הדבר מסמל שני סוגי אנשים.
אנשים החושבים אך הם יתנהגו
כראוי,
אך לא אכפת להם מהשאר.
לעומתם,
ישנם אנשים שאכפת להם מהחברה
כולה ומחממים את כולם.
כזה היה אבינועם

הודעה שקיבלו ההורים של אבינועם:

בוקר טוב! פונה בעקבות 'פנקס התודה' של אבינועם.

תחילה אספר סיפור קצר-אני מפקדת על קורס מודיעיני בחיל האוויר, בקורסים האחרונים נתקלנו באווירה ירודה ולחץ מצד החיילים שלנו אז החלטנו להתחיל בפרויקט של "חשיבה חיובית". הבאנו לכל אחת פנקס ובסוף כל יום באופן קבוע הן רושמות דבר אחד טוב שקרה להן היום וככה גם אם הן מרגישות שזה היה יום נורא הן חייבות לרשום משהו אחד טוב! הפצנו את זה בכל המגמה שלנו (50 חיילים בערך) וזה רץ. לפני כמה ימים שיתפנו את המפקד מגמה שלנו (רב סרן) במיזם הזה והוא אמר לנו "וואו, אתן לא מאמינות מה יש לי פה במגירה" והוציא לנו ארבעה פנקסי תודה של אבינועם.

התרגשנו מאוד והחלטנו ליצור קשר כי הרעיון שלנו היה שאחרי שהן מסיימות את הקורס ומתחילות את הסדר שלהן נשלח כל אחת לדרכה עם פנקס תודה של אבינועם אז השאלה שלי היא- איך אפשר להשיג את הפנקסים ברמה של מאות פנקסים? שכל חייל בסוף כל קורס יקבל פנקס תודה כמובן שלפני שיקבלו את הפנקס יעברו מור"ק על אבינועם ומי הוא היה, אשמח לעזרתכם 🙏

אבינועם השאיר אחריו
הרבה זיכרונות "ממשיים"
ועל זה המשפחה שלו מודה
מאוד.

800
פנקסי
תודה
שהדפיסו
הוריו

::דבר התלמידות והסטודנטית

כרמל תלמידה

למדנו מאבינועם הכרת הטוב.
התפעלנו מהראיה החיובית שלו על
המציאות. אני לוקחת ממנו את
המנהג לכתוב רשימה של דברים
שאני מודה עליהם.

נועה תלמידה

למדתי מאבינועם על הכרת תודה
ואני לוקחת מימנו את השאיפה
להשתפר תמיד, ולהצליח.

רחלי סטודנטית

במהלך הלמידה והמפגש עם
ההורים של אבינועם, למדתי על
הרצינות שהייתה לאבינועם, על
ההתמדה והרצון להצליח. הושפעתי
מההסתכלות החיובית שהייתה
לאבינועם. על כך שהוא כל חייו חי
בתודעה של הכרת הטוב ולומר
תודה גם על מה שמובן מאליו ונראה
לנו כל כך פשוט.
שנזכה ללכת בדרכיו יום יום.

שנזכה ללמוד ממך אבינועם,
ללכת בדרכך.